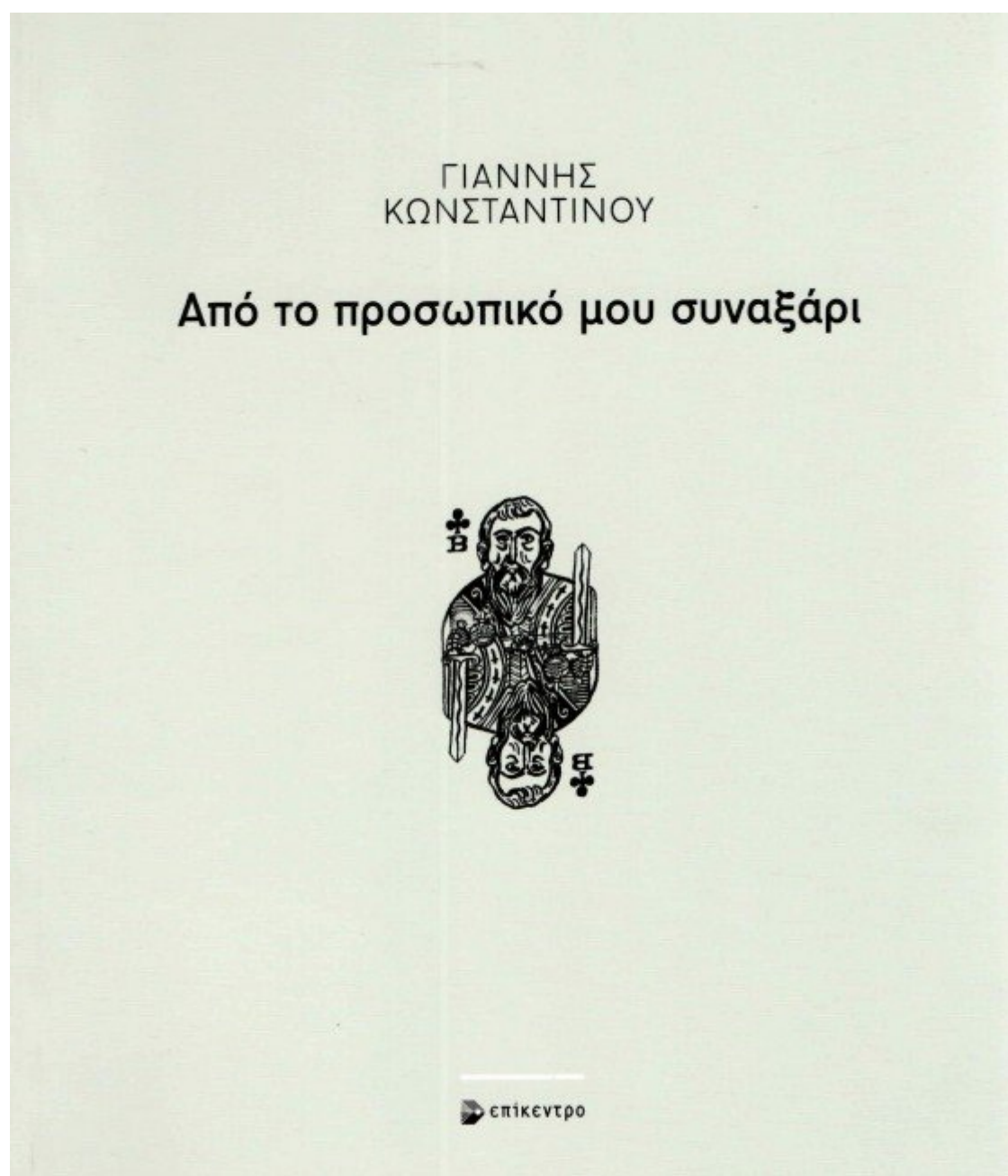

Γιάννης Κωνσταντίνου, "από το προσωπικό μου συναξάρι" - Το Περιοδικό

Λογοτεχνία + Ποίηση

Εκδόσεις Επίκεντρο, 2019

[Αντώνης Ψάλτης](#) | 22/07/2019

“Τι είναι η πατρίδα μας; Μην είν’ οι κάμποι; Μην είναι τ’ άσπαρτα ψηλά βουνά; ” Μην είναι οι θεοί του Ολύμπου, μην είναι η ρωμείκη ελληνική ορθοδοξία; Μην είν’ αυτός ο

διχασμός αρχαίας Αθήνας – Κωνσταντινούπολης, διχασμός που μας έφερε σε σημεία διπολικής τρέλας; Μην είναι το “συναξάρι του Ανδρέα Κορδοπάτη” ; οι μυριάδες μετανάστες, πολλοί δεν γύρισαν ποτέ, ο καθένας κράτησε ένα κομμάτι πατρίδας στο τσεπάκι του, όποιο ήθελε καθείς, κι αυτό έγινε η Πατρίδα... Μην είναι το προσωπικό συναξάρι του Γιάννη Κωνσταντίνου. Πάντως σίγουρα όλη η (“σύγχρονη”) Ελλάδα βρίσκεται μέσα στο προσωπικό συναξάρι του Γιάννη Κωνσταντίνου, (όπως επίσης και στον “εθνικό ύμνο” της Δήμητρας Πέπυγκα, περιοδικό “τεφλόν”, τ. 12, 2015).

Δημοσιογραφία, ιστορία, κοινωνιολογία, δικηγορία, πολιτική, κριτική ματιά στα προσφάτως και παλαιότερα πεπραγμένα, πύρινος λόγος, καυστικός γεμάτος λεπτή, πλην όμως σφαγιαστική, ειρωνεία, όλα μαζί βρίσκονται στις ανάλογες – ποτέ καθ’ υπερβολή – δόσεις, στην λογοτεχνική πλέξη αυτού του πολύχρωμου συναξαριού, που μας προσφέρει ο Γιάννης Κωνσταντίνου.

Ο συγγραφέας λαμβάνει ως αφορμή στοιχεία βιογραφίας αγίων της ορθόδοξης ανατολικής θρησκείας και περιπλέκοντας τα με γεγονότα και πρόσωπα της σύγχρονης Ελλάδας, δημιουργεί μια σπαρταριστική αρμαθιά κειμένων, όπου όλα σχολιάζονται, όλα καταρρίπτονται, ή εξυψώνονται, και όλα γίνονται ορατά από μια αντίθετη, από την αναμενόμενη, ματιά. Ο λόγος του Κωνσταντίνου δεν χαρακτηρίζεται ούτε ποιητικός, ούτε πεζογραφικός. Είναι κάτι το ενδιάμεσο; Πάλι όχι. Στην διαδικτυακή βάση της βιβλιονέτ (σήμερα που γράφεται αυτό το κείμενο) το βιβλίο δεν έχει καταχωρηθεί. Στην διαδικτυακή βάση της “πολιτείας”, όπως και στην σελίδα των εκδόσεων “επίκεντρο” χαρακτηρίζεται ως ποίηση, στην σελίδα της “πρωτοπορίας” ως πεζογραφία. Τα κείμενα του βιβλίου, τα πεζοποιημένα ας πούμε, εκτείνονται το πολύ σε μία σελίδα. Η σύνταξη και η ροή τους θυμίζει τον υβριδικό τρόπο γραφής του Θοδωρή Ρακόπουλου στο βιβλίο του “Συνωμοσία της Πυρίτιδας”, με την διαφορά (κάπως απλά το καταθέτω) ότι στην συνωμοσία έχουμε έναν από την αρχή και επίτηδες φτιαχτό λόγο, ενώ στο συναξάρι του Κωνσταντίνου έχουμε την αποτύπωση της προφορικότητας, όχι βέβαια αφτιασίδωτης, πλην όμως προφορικότητας συνδυασμένης με δημοσιογραφικό ντοκιμαντέρ, και πάλι, όμως όχι με τον ήρεμο τρόπο ενός καταγραφέα του στυλ Βαλτινός, αλλά με αρκετή δόση ειρωνείας και χιούμορ και ανατροπής να εμποτίζει όλο το άψογα (και ελαφρώς στυλιζαρισμένο, όσο πρέπει μόνο) ρέον κείμενο. Τέλος πάντων, αυτά είναι πιότερο φιλολογικά ζητήματα.

Η ουσία είναι ότι έχουμε μπροστά μας μιας αβίαστη, εν τέλει, ποιητική, στην ουσία της, καταγραφή της σύγχρονης Ελλάδας, δίχως εμπάθειες, μα σίγουρα με δηκτική άποψη, και πέρα από βαρύγδουπες ψευδοφιλοσοφικές σοβαροφάνειες, που συνήθως εκπορεύονται από αμετροεπείς ματαιοδοξίες. Φρονώ πως δεν έχω να πω περισσότερα, το ίδιο το κείμενο του Κωνσταντίνου τα λέει όλα.

Προτείνω ανεπιφύλακτα, μέσα από αυτό το λιτό κείμενο, να το διαβάσετε αυτό το βιβλίο. Ο αναγνώστης που θα πάρει στα χέρια του αυτό το βιβλίο, το εγγυώμαι, δίχως καν να προβληματιστεί για το ύφος του συγγραφέα, θα απολαύσει ένα από τα πιο ευφάνταστα και εκρηκτικά βιβλία των τελευταίων ετών.